

Arrest

nr. 322 744 van 3 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse en Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Turkse en Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 28 oktober 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 november 2023 om internationale bescherming. Op 21 juni 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Turkse en Azerbeidzjaanse nationaliteit en bent u geboren in de stad Baku, de hoofdstad van Azerbeidzjan. U bent moslim en van etnie Azeri.

Op zeventienjarige leeftijd begon u een relatie met K(...) A(...) S(...), samen kregen jullie een dochter. Echter na twee jaar liep de relatie spaak. Toen u 31 jaar was, besloot u naar Turkije te reizen om werk te vinden. U regelde een visum en met uw paspoort en visum vloog u naar Istanbul. U liet uw dochter achter bij uw ouders en broer. In Turkije verbleef u altijd in de stad Istanbul. Na een bepaalde tijd kwam u een man tegen genaamd G(...) M(...) met wie u huwde. Aangezien uw man de Turkse nationaliteit bezat, verkreeg u op deze manier ook de Turkse nationaliteit. Echter na twee jaar besloot u te scheiden van hem, hetgeen bekrachtigd werd door de rechtbank. Even later ontmoette u uw huidige man B(...) J(...) M(...) (CG (...); OV (...)). Hij had de Iraanse nationaliteit en was op basis van een tijdelijke verblijfsvergunning in Turkije. In 2007 huwden jullie via het Iraanse consulaat in Turkije. Uw man had in Iran gewerkt voor het regime van de sjah en was omwille hiervan gevlucht. Hij werd nog altijd gezocht door de Iraanse autoriteiten die vaak langskwamen bij jullie thuis om achter uw man te vragen. Hierdoor had uw man het plan om Turkije te verlaten samen met u, maar op een dag ontdekte u dat uw man weg was zonder u iets te laten weten. Een jaar later vernam u dat hij in België was en hier erkend was als vluchteling. Middels aanvragen tot gezinshereniging, zowel via de ambassade in Turkije als in Azerbeidzjan, poogde u uw man te vervoegen in België, echter dit werd steeds geweigerd. Hierdoor besloot u uiteindelijk met hulp van uw broer illegaal naar België te reizen met een smokkelaar. In oktober 2023 verliet u Turkije.

U werd samen met anderen met een vrachtwagen naar Duitsland gereden, alwaar u werd gearresteerd door de politie. Ze namen uw Turkse en Azerbeidzjaanse identiteitskaart in beslag en lieten u doorreizen naar België. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2023. U kwam naar België omdat u bij uw man wil zijn, en omdat u in Turkije geen inkomen had.

Ter staving van uw verzoek legt u een origineel paspoort van Azerbeidzjan neer, een origineel Turks familieboekje, een originele huwelijksakte verkregen van het Iraanse consulaat in Turkije en ten slotte een kopie van uw Turkse paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Het CGVS wijst er vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een verzoeker om internationale bescherming de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Hierbij is het van belang er op te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit of kan bezitten. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In casu dient te worden vastgesteld dat u niet alleen kan beschikken over de Azerbeidzjaanse, maar ook over de Turkse nationaliteit, dit blijkt ten eerste uit uw verklaringen waarin u vermeldt zowel over de Azerbeidzjaanse als de Turkse nationaliteit te beschikken (zie CGVS, p.3 en 4). Tevens legt u zelf ook nog

een origineel paspoort van Azerbeidzjan neer en in het kader van uw eerdere visumaanvraag ten aanzien van België die werd toegevoegd aan de map met landeninformatie legde u ook een Turks paspoort van uwentwege neer (zie document 1, map landeninformatie).

U bent er voorts niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Immers verklaart u geen problemen te hebben gekend in Turkije, noch in Azerbeidzjan (zie CGVS, p.9). U zou Turkije enkel hebben verlaten omdat u uw man wilde vervoegen in België (zie CGVS, p.8). U voegde daar ook aan toe dat uw man in 2008 problemen kende in Turkije daar er regelmatig agenten in burger van de Iraanse overheid jullie huis bezochten en vroegen naar uw man omwille van zijn werk in Iran voor de sjah. Omwille hiervan vluchtte uw man in 2008 naar België, waar hij ook erkend werd (zie CGVS, p.7). Echter u verklaart zelf dat deze bezoeken stopten één of twee jaar na het vertrek van uw man (zie CGVS, p.7). U bleef nadien nog bijna veertien jaar in Turkije zonder enig ander probleem. Uzelf haalt verder ook geen vrees in uw hoofde aan hieromtrent gevraagd naar uw vrees bij terugkeer. U zegt enkel te vrezen dat uw man zou worden belaagd bij zijn eventuele terugkeer naar Turkije (zie CGVS, p.9). Voor de rest haalt u geen enkele andere vrees voor vervolging in uw hoofde aan. U vertrok uiteindelijk zelf uit Turkije omdat het niet lukte om in België met uw man gezinshereniging geregeld te krijgen. Echter dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht en is het doel van de asielprocedure niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of iemand nood heeft aan internationale bescherming. U dient voor deze procedures beroep te doen op de daartoe voorziene mogelijkheden zoals bepaald in de Vreemdelingenwet.

Nergens in uw verklaringen blijkt dan ook dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Het gegeven dat u zelf aangeeft nooit problemen te hebben gehad met de Turkse autoriteiten (zie CGVS, p.9) en u bovendien zonder problemen nog heen en weer reisde naar Azerbeidzjan met uw paspoort, bevestigt dat u geen vrees ten aanzien van beide autoriteiten bezit.

Verder maakt u evenmin aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Turkije of Azerbeidzjan een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4 §2 b) van de wet over de subsidiaire bescherming loopt, noch blijkt dat er sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De door u neergelegde documenten vermogen geenszins bovenstaande beslissing in positieve zin te wijzigen. Immers, uw identiteitsdocumenten en huwelijksdocumenten bewijzen hoogstens uw identiteit en huwelijk, alwaar tot op heden niet aan getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het

beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de redelijke termijneis, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster tevens het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden acht.

Verzoekster onderbouwt haar middel als volgt:

“De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zouden hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij is in Turkije gehuwd met een erkend vluchteling van Iraanse nationaliteit, de Heer B(...) J(...) M(...), CG (...).

Haar echtgenoot verblijft sinds 2011 in België.

Verzoekster woont dus in Turkije als alleenstaande vrouw.

In geval van terugkeer naar Azerbeidzjan zou dat ook als alleenstaande vrouw moeten gebeuren.

Met dit specifiek profiel heeft tegenpartij geen rekening gehouden.

In maart 2021 heeft de Turkse president Erdogan zijn land teruggetrokken uit het verdrag van Istanbul, dat gaat over het bestrijden van geweld tegen vrouwen en van huiselijk geweld. Het land was in 2011 een van de eerste ondertekenaars van het verdrag, dat in de Turkse stad Istanbul tot stand kwam.

Sinds de laatste verkiezingen in 2023 is de situatie niet verbeterd “(...).”

Ook in Azerbeidzjan is de situatie van alleenstaande vrouwen niet rooskleurig (Zie stuk 3 Amnesty International 12 mei 2021).

Daarenboven is verzoekster al jaren uit Azerbeidzjan vertrokken, zij heeft daar geen netwerk meer en zou daar dus extra kwetsbaar zijn zonder mannelijke familielid om haar te beschermen.

Er heerst in beide landen een zeer grote discriminatie ten aanzien van alleenstaande vrouwen, die zeer kwetsbaar overkomen in de samenleving.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik het specifiek profiel van verzoekende partij in achtgenomen en heeft geen rekening gehouden noch met haar gebrek aan connectie met Azerbeidzjan, noch met het kwetsbaar statuut van een alleenstaande vrouw in Turkije of Azerbeidzjan.

Dergelijke onverschillige houding en gebrek aan onderzoek/motivering schendt op flagrante wijze artikel 3 van het EVRM

Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij erg onredelijk te werk is gegaan.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.”

Verzoekster vraagt in hoofddeorde dat haar de vluchtelingenstatus wordt toegekend, subsidiair dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en “subsubsidiair” de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de artikels “*Turkije kiest met Erdogan voor meer van hetzelfde en vooral vrouwen moeten zich zorgen maken*” van De Morgen van 29 mei 2023 (stuk 2) en “*Azerbeidzjan, stop boosaardige campagne tegen vrouwelijke activisten*” van Amnesty International van 12 mei 2021 (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133)

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop ze deze artikelen en beginselen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

3.2.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève aannemelijk te maken, daar zij verklaart geen problemen te hebben gekend in Turkije, noch in Azerbeidzjan, en uit Turkije te zijn vertrokken om bij haar man in België te kunnen zijn, (ii) zij evenmin aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Turkije of Azerbeidzjan een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt, noch blijkt dat er sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (iii) de door haar neergelegde documenten dit niet in positieve zin kunnen wijzen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen

nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart zowel de Turkse als de Azerbeidzjaanse nationaliteit te hebben en in beide landen geen problemen gekend te hebben. Verzoekster verhuisde op eenenendertigjarige leeftijd van Azerbeidzjan naar Turkije om er werk te vinden. Nadat ze daar de Turkse nationaliteit had verworven via haar ex-man, leerde ze er haar huidige man kennen. Verzoeksters huidige man heeft de Iraanse nationaliteit en zou in Iran voor het regime van de sjah gewerkt hebben, om welke reden hij naar Turkije zou zijn gevlucht. Hij zou in Turkije nog steeds gezocht zijn door de Iraanse autoriteiten, die vaak zouden zijn langsgekomen bij verzoekster thuis om naar haar man te vragen. Haar man kwam naar België, waar hij erkend werd als vluchteling, en verzoekster poogde hem te vervoegen via gezinshereniging, maar dit mislukte. In oktober 2023 verliet verzoekster Turkije om bij haar man te kunnen zijn en omdat ze in Turkije geen inkomen had.

Uit hetgeen *supra*, onder punt 3.2.3., is uiteengezet blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoekster onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen poging om deze motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft.

Verzoekster hekelt in haar verzoekschrift dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar specifiek profiel als alleenstaande vrouw in Turkije en Azerbeidzjan. Zij verwijst in dit kader naar artikels van De Morgen en Amnesty International over de situatie van vrouwen, respectievelijk in Turkije en Azerbeidzjan, en stelt dat er in beide landen een zeer grote discriminatie is ten aanzien van alleenstaande vrouwen (stukkenbundel verzoekster, stukken 2 en 3). De Raad merkt op dat het artikel "*Azerbeidzjan, stop boosaardige campagne tegen vrouwelijke activisten*" van Amnesty International van 12 mei 2021 betrekking heeft op gender gerelateerd geweld tegen vrouwelijke mensenrechtenverdedigers in Azerbeidzjan, doch verzoekster doorheen de procedure op geen enkel moment verklaarde een mensenrechtenverdediger te zijn en hiertoe geen enkele indicatie is. Wat betreft het artikel "*Turkije kiest met Erdogan voor meer van hetzelfde en vooral vrouwen moeten zich zorgen maken*" van De Morgen van 29 mei 2023, wijst de Raad erop dat uit dit artikel inderdaad blijkt dat Turkije uit de Conventie van Istanbul stapte, doch blijkt hieruit evenwel niet dat louter het feit een vrouw te zijn in Turkije *ipso facto* een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin met zich meebrengt. Bovendien heeft verzoekster op geen enkel moment tijdens haar administratieve procedure melding gemaakt van enige vrees omwille van haar profiel van alleenstaande vrouw ten aanzien van Turkije, noch ten aanzien van Azerbeidzjan. Evenmin kan uit haar verklaringen blijken dat zij gedurende de vele jaren dat zij na het vertrek van haar huidige echtgenoot alleen in Turkije woonde problemen heeft gekend omwille van het feit dat zij een alleenstaande vrouw is. In deze omstandigheden kan het de adjunct-commissaris niet ten kwade worden geduid dat hij met dit specifieke profiel geen rekening heeft gehouden.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat zij in Azerbeidzjan geen netwerk heeft en extra kwetsbaar zal zijn zonder mannelijk familielid om haar te beschermen, wijst de Raad erop dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar familie nog steeds in Azerbeidzjan woont en zij nog steeds met hen in contact staat (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6), waardoor niet blijkt dat zij er helemaal alleen zal komen te staan.

Waar verzoekster ter terechtzitting verwijst naar de politieke situatie in haar beide landen van nationaliteit en naar de problemen van haar man in Turkije, dient te worden vastgesteld dat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij in Turkije of Azerbeidzjan persoonlijk problemen van politieke aard heeft gekend. Verzoekster verklaarde dat zij in Turkije weliswaar lastig gevallen werd door personen die op zoek zouden zijn geweest naar haar man, doch aan deze bezoeken zou een einde gekomen zijn één à twee jaar na het vertrek van

haar man uit Turkije (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoekster kan dan ook niet overtuigen waar zij ter terechtzitting *post factum* beweert dat zij ook zelf het slachtoffer zou zijn geweest van de belagers van haar man en dat haar voet zou zijn gebroken tijdens één van de foltering die zij zou hebben moeten ondergaan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die ze de laatste jaren in Turkije zou hebben gekend.

3.2.5.3. De Raad merkt voorts op dat verzoekster geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er in Turkije of Azerbeidzjan op dit ogenblik geen sprake is van een internationaal of een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Er kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat verzoekster alleen wegens haar aanwezigheid in Turkije of Azerbeidzjan een reëel risico op een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict loopt.

3.2.5.4. Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar Turkije dan wel Azerbeidzjan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Turks machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.2.10. Waar verzoekster “*uiterst subsidair*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijfentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------	---

K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT